

FOLK OG LAND

NR. 6 — 14. ÅRGANG

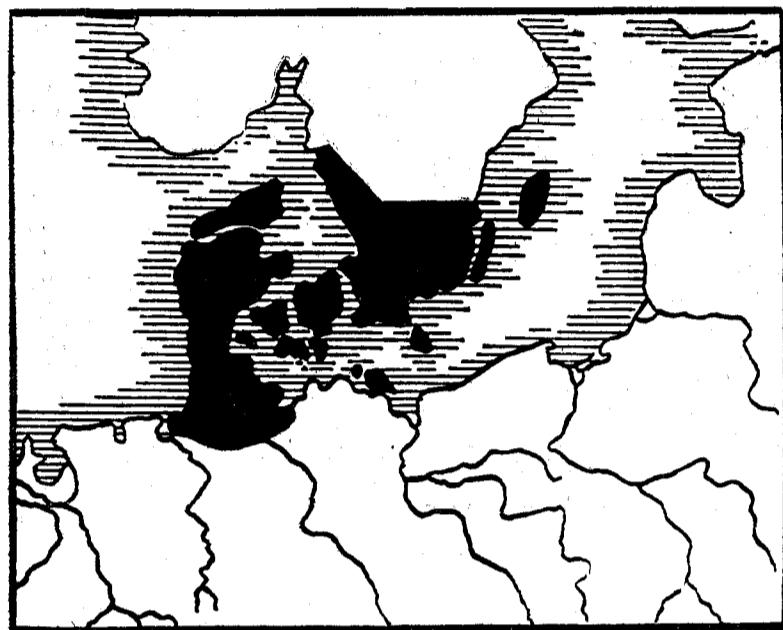
LØRDAG 20. FEBRUAR 1965.

LØSSALG 1 krone

SIEGFRIED:

HELE EUROPA HVILER PÅ GERMANSK GRUNNVOLD

MED PROFESSOR HELBOK GJENNOM GAMMELGERMANSK STAMMEHISTORIE

Den nordiske kultukrets i det 13. årh. f. Kristus

Professor dr. Adolf Helbok i sitt verk «Deutsche Volksgeschichte. Wesen und Leistungen des deutschen Volkes. Band I». Verlag der deutschen Hochschullehrer-Zeitung, Tübingen.

Det har vært en sterk og bedrøvelig tendens til å ned-

vurdere de germanske folks innsats på det kulturelle område såvelsom når det gjelder den faktisk dominerende innflydelse de har øvet i historisk forstand. Særlig ilde og særlig uforståelig er denne nedvurdering når den finner sted i forholdsvis rene

germanske områder som Norge. Likevel vet vi at vi ble utførlig belært i våre skolebøker om den greske og romerske arv, mens den germanske innflytelse, spesielt når det gjelder senantikken er blitt helt fortidet. For det er ikke sant dette at germanerne var kulturløse barbarer som tilintetgjorde den antikke storhet.

Det er derfor på tide at vi blir oss vår germanske arv bevisst og at det blir gjort en vitenskapelig innsats for å klarlede det som hittil i stor utstrekning har vært fortidet og forvansket. Et verdifullt bidrag til en slik forskning yder den tyske professor dr. Adolf Helbok i sitt store verk «Deutsche Volksgeschichte», hvis første bind nylig er utkommet på Verlag der deutschen Hochschullehrer-Zeitung i Tübingen. Boken har ganske spesiell interesse for oss nordgermanere fordi den beskjefte seg inngående med den germanske forhistorie. Ellers beskriver den hvorledes det tyske folk oppstod og fører tysk historie frem til Martin Luther. Fortsettelsen vil føre tysk historie videre frem til idag.

Det er ellers ikke historie i gammel betydning av ordet professor Helbok legger frem. Han har skapt et nytt begrep «folkehistorie» som ikke bare omfatter historiske hendelser, kulturhistorie og økonomisk historie, men også folkets hele vesens- og ydelseshistorie.

Det germanske urhjem, skriver forfatteren, omfattet nesten hele Danmark, den østlige del av Schleswig-Holstein, Mechlenburg og Vorpommern.

Når det gjelder det skandinaviske høyland i nord, skriver forfatteren :

«Høylandet i nord var i sin vestlige del ualminnelig oppsplittet (fjordlandskaper) og fattig på flater for jordbruk og skog. Men det hadde et mildt, utjevnet sjøklima og henviste således sine beboere til sjøen, men også samtidig til avsondring i småkretser, noe som oppdro dem til småstateri. Bare ved Trondheimsfjorden er det et rummelig bekken hvor skog og akerjord kunne utfolde seg sterke. Avtrappingen av

Orvar Sæther:

«Under en krig - - »

Selv Undersøkelseskommisjonen underkjenner Koths private «mobilisering» på Østbanestasjonen 9. april 1940.

Wiesener skriver i sin meget omtalte bok «Seierherrens justis» side 35 : «Venn-

Forts. side 6

ligst ikke misforstå meg. Det er ikke domsresultatet jeg sikter til. Fullt habile dommere kunne og ville ha dømt offiseren Quisling til lovens strengeste straff, alene for kuppet den 9. april».

I saken mot Quisling var det ingen av straffelovens paragrafer undtagen de såkalte «krigsartiklene» i militære straffelovs § 80 som gav hjemmel for anvendelse av dødsstraff.

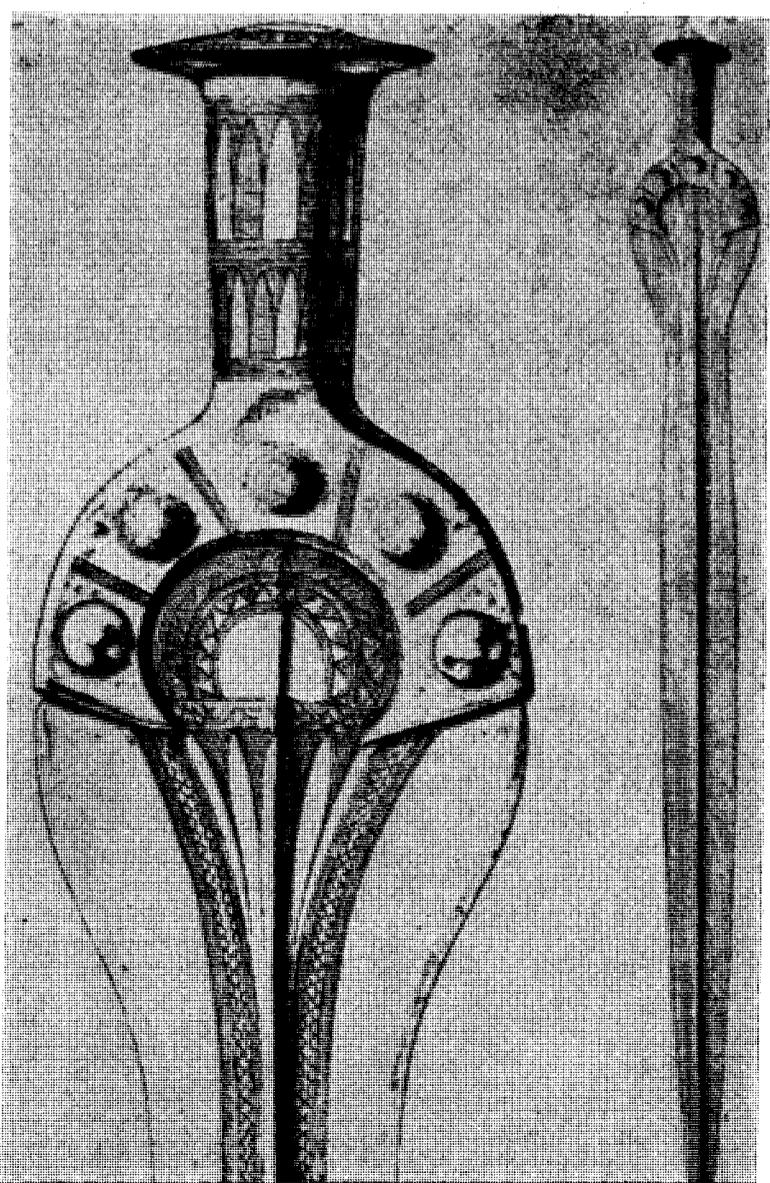
Hverken den borgerlige straffelovs §§ 83, 98 eller 86 gir adgang til å anvende dødsstraff.

Den militære straffelovs § 80 kan imidlertid bare anvendes hvis hæren er beordret satt på krigsfot.

Hvis hæren står på fredsfot, så kan ikke den kjennsgjerning at Nøytralitetsvakten kommer i kamp bringe

Germanere fra den tidlige bronsealder

Germansk sverd fra ca. 1600 f. Kr. Et av de edlestes og vakreste germanske sverd, smykket med fin følelse for de indre spenningsforhold. Funnet på Lolland.

Forts. side 2

Hvem eller hva er Anti-Krist?

Forfatteren av Johans' Åpenbaring fikk se inn i fremtiden. Han så da bl. a. Kristi store motstander gjennom tider, som skulle komme. Han kaller denne onde åndsmakt Anti-Krist eller «Dyret», hvis tall er 666. Mange mener at uttrykket «Anti-Krist» også kan henspille på den øverste leder av et slikt djevelsk system, hvor en minoritet blir berøvet sine borgerrettigheter.

I nitten hundre år har kristne mennesker forsøkt å finne ut, hvem Anti-Krist egentlig er. Meningene har imidlertid som regel vært delte. Til å begynne med mente man i de kristne menigheter, at det uhyggelige «Dyret» måtte være jødedommen. Da var det tilhengere av den mosaiske tro, som over alt forfulgte de kristne. Senere gikk man mere over til å tro, at «Dyret» var den romerske keisarmakten, som lenge forfulgte både jøder og kristne.

I reformasjonstiden påstod paven, at Luther måtte være Anti-Krist. Luther gjorde gjengjeld. Han mente å kunne bevise, at det nok var paven i Rom, som selv var det stygge «Dyret», hvis tall var 666. Luther mente da, at enhver pave var den øverste representant for en åndsmakt, som forfusket Jesu lære, og forfulgte de sanne kristne med bål og brann.

Som bevis for sin påstand benyttet Luther pavens offisielle titel: VICARIUS FIELII DEI (Guds sønns vikar). Tall-verdien av denne titel blir da følgende:

V	5
sekks I	6
C	100
U	5
L	50
D	500
	666

Adventistene mener fremdeles, at det er paven i Rom, som er Anti-Krist.

I likhet med Wisløff har mange norske «jøssinger» gjerne villet bevise, at Hitler var sin tids Anti-Krist, eller i hvert fall representerende «Dyret». De går da ut fra 100 som grunnstall: A er 100, B er 101 osv. Vi får da:

H	107
I	108
T	119
I.	111
E	104
R	117
	666

Ved å sjonglere med grunnstallet, kan man få en masse navn med

tallverdien	666.
Selv med 100	
som grunnstall	
stemmer det på	
mangt og mange.	
Eksempelvis kan vi gjøre	
et forsøk med BISKOP:	
B	101
I	108
S	118
K	110
O	114
P	115
	666

Vi kan jo gjerne gå med på, at enkelte av Kirkens bisper og andre geistlige tilhører representerer eller er forløpere for Anti-Krist. Deres ensrettede hats - propaganda skulle nettopp tyde på dette. Det er mulig at også Wisløff er en talmann for «Dyret».

Wisløff tilhører den konserative religiøse leir, som i Bibelen kalles fariseere. Det er en meget brukbar religionsform, som gjennom lange tider har vunnet stor tilslutning innen den såkalte «kristne kirke». Men Jesus fra Nasaret uttalte allikevel sin aller sterkeste fordømmelse av denne åndsretning. Det har fakt i min lodd å studere mange hedenske religioner. Ingen av disse er i den grad anti-kristelige som fariseismen og den mosaiske tro. Alle, som virkelig vil følge Jesus fra Nasaret, vil få merke dette.

I vår Bibel beskrives «Dyret» på mange måter. Når vi sammenstiller disse beskrivelser, ser vi at «Dyret» er meget sammensatt. Som sine viktigste symboler har det Løven, Bjørnen, Ørnen og Dragen. Ellers er det spraglet som en leopard eller et verdenskart. Det får omsider både den økonomiske og politiske makt over den hele jord — under ledelse av sin «Messias», som er Anti-Krist. Denne «Messias» er altså ikke bare en bestemt person, men den som til enhver tid er øverste leder i dette verdensomfattende anti-kristelige system. Jeg kan være enig med Wisløff i, at vi for tiden vil finne ham blandt ledende finansfolk og politikere i en av verdens største byer.

At «landssvikanordningen» er laget av Anti-Krist's folk synes være tydelig. De, som lar seg lede av «Dyret»'s mentalitet, taler nemlig alltid hat og hevn — «øye for øye, hånd for hånd, fot for

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Hjertelig takk!

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte vil med dette få si alle bidragsytere en hjertelig takk for alle gaver til jul. Det har vært en stor glede for oss å merke den spontane giverglede etter vår oppfordring i begynnelsen av desember!

Vi ber giverne betrakte Postvesenets kvittering som vår kvittering da vi ikke kan overkomme å sende ut særskilt kvittering til hver enkelt. Dette ville ta uforholdsmessig tid og gå på bekostning av vår egentlige oppgave, hjelpearbeidet. De som sender bidrag pr. sjekk får allikevel særskilt kvittering, men vi ber om tålmodighet med hensyn til tiden!

Ennu en gang. Hjertelig takk alle sammen og hver enkelt giver. Dere er med på å gjøre livet lysere og lettere for de av våre som er hardest rammet.

Deres gavmildhet og uttrykk for solidaritet vil ikke bli glemt.

Oslo i januar 1965.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte.

1814–1940

I et leserbrev i «Morgenbladet» om fjernsynsprosessen mot kommandanten i Fredrikstad i 1814, som fikk sin krigsrettssak gjenopptatt i fjernsynet 150 år etterpå, leser vi følgende meget fornuftige bemerkninger:

«Aktor anførte blant annet at kommandanten måtte dømmes av hensyn til konsekvensene, såvidt jeg forstod farene for å etablere en precedens. Det forekommer meg selsomt, især i betraktnsing av hva praktisk talt det samme som Fredrikstad i 1814, som hendte i 1940, nemlig bare i så meget større målestokk. De ansvarlige forsvinner ut av landet, vender tilbake etter 5 år og inntar sine gamle plasser istedetfor å stille seg til disposisjon for en krigsrett, heltene blir belønnet blant annet med borgerdådsmedalje. Vi vet jo at landet kunne ha vært forsvarst, den tyske okkupasjonen kunne ha vært avverget dersom den ansvarlige regjering hadde sørget for et rimelig forsvarsbe-

fot, og liv for liv», mens Jesu bud er tilgivelse, forsoning og kjærlighet. I enhver strid vil det nemlig som regel være like store feil på begge sider, og noen må begynne å tilgi.

R. Sandstad.

HELE EUROPA —

(Forts. fra side 1)

dette høyland mot sydøst derimot var et område med store rum og meget skog. De høyere liggende nordlige landskaper ble først sterke bebøyd i vikingetiden. De omkring Oslofjorden og ved de sydsvenske sjøer derimot er fra alders tid boplass for sterke germanske stammer.

Forfatteren synes ellers å være enig med professor Spanuth i hans teorier om Atlantis som den gammelgermanske kongeby i det område som nå er hav utenfor Helgoland. Det var en naturkatastrofe som i bronsealderen, omkring år 1200 f. Kr., rammet disse germaniske områder og drev mange stammer ut på vandringer til sjøss og tillands, blant annet til Egypt, slik det skildres i billedmalingen i de gamle faraoers templer. Vi har omtalt dette nærmere i et par artikler om Atlantis i FOLK OG LAND, og det er interessant her å få det bekreftet av en kapasitet som professor Helbok.

redskap, og dertil hadde vært til å vekke i farens stund. Men da tyskerne allerede stod i landet skulle vi kjempe, praktisk talt med bare nevene mot verdens best utstyrtede soldater».

Dette er som sagt riktig, men det er dessverre ikke den hele sannhet. For når de ansvarlige i aprildagene 1940 ikke var til «å vekke» som innsenderen skriver, så var grunnen den at de ikke ville vekkes. Ved grovt forræderi av dem som vakt skulle være var landet lagt åpent for en britisk-fransk okkupasjon. Det var derfor det ikke ble mobilisert og det var derfor tyskerne, som kom britene i forkjøpet, slapp inn i landet så å si på britisk innreisetillatelse.

Det burde vel også vært grunn til å tilføye at de ansvarlige ikke bare — forøvrig i første rekke takket være «Morgenbladet»s kjære Hambro — slapp å stå til ansvar for sine gjerninger, men at de også fikk velte ansvaret over på de uskyldige som forsøkte å redde det forrådte land: Quisling og hans partifeller. For Quisling gjorde jo faktisk det som kommandanten i 1814 ikke gjorde tilfredsstillende nok etter innsenderens mening. Han skriver jo om ham at

«han ville ha satt seg i større respekt dersom han straks hadde erklært at han tiltross for de konsekvenser det måtte ha for ham personlig, tok ansvaret for kapitulasjon fremfor et meningsløst forsøk på forsvar».

Forfatteren peker ellers på at germanerne i sitt urhjem på ingen måte var avsperrt fra den øvrige verden, og gjør oppmerksom på ravet som ble funnet i store mengder ved Nordsjøen i den tyske bukt og som var et viktig handelsprodukt i begynnelsen av bronsealderen i byttehandlen med Vest- og Syd-Europa. Fra Østersjøen har så goterne utført det til Romerriket. Som byttemiddel for rav kom så gullet inn i landet. Bare et blikk på de gullmasser som germanerne fikk i bytte for rav, beviser intensiteten i deres forbindelser med Syd-Europa. Når det gjelder den omtalte vandring mot syd i bronsealderen som følge av naturkatastrofen i det germanske hjem, så kaster spørsmålet etter denne et klart lys over tiden og dens kulturelle liv. Både Mykene og Egypten viser fund av gammelgermansk opprinnelse. Disse Nordsjøfolks tog gikk over Schlesien, Böhmen, Mähren og det ungarske lavland, så langs Donau, dels over Lille-Asia, dels over Grekenland og Pelopones til Kreta. Over alt viser «gripesverdet» og andre gammelgermanske sverdtyper, flammede lansespisser og lignende germanere fra periode IV av bronsealderen. Det samme viser som nevnt også de egyptiske bilder. Også andre gjenstander trer frem som fund overensstemmende med de egyptiske bilder, for eksempel rundskjoldet med buklen, en germansk spesialitet kjent fra de skandinaviske klippetegninger. Videre den germanske mannskittel som ble holdt sammen om høftene med kvastsmykkede belter. Særlig betegnende er en kappe som er arbeidet i ett stykke og nesten når til anklen. Disse germanere var glattbarbert, som fund av barberkniver og også de egyptiske bilder viser. Det spesielt interessante ved dette er ikke akkurat hvor

Forts. side 7

ER det noen som ennå ikke har ordnet med bladpengene for i all fall første halvår av 1965, så ber vi dem gjøre det omgående.

Forbundets kontor: holdes stengt mandag og lørdage. Ekspedisjonstid: tirsdag - onsdag - torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Telefon: 37 76 96.

Postadresse: Postboks 3214, Oslo 4 Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSAM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Wieseners bok

Vi synes det er utmerket at Wieseners bok «Seierherrens justis» så å si har brutt gjennom lydmuren og påny skapt den uro omkring «rettsoppgjøret som vi ønsker. En del av landssvikoppgjørets hovedfigurer har enten selv eller ved stedfortredere ilet til barrikadene igjen for i form av såkalte «anmeldelser» av boken å slå nok et slag for den dårlige sak som tydeligvis er en byrde på deres samvittighet. På annen måte kan man ikke forklare den iltre og fornærmede tone som går igjen i innleggene. Vi synes det er både sunt og nyttig å få disse folk fremført i frihet igjen slik at det kan bli åpenbart for enhver som har litt av tenkeevnen i behold hvor usedvanlig lite de har å fare med. Ikke i noen av anmeldelsene i dagsavisene i Oslo har vi funnet det ringeste forsøk på å tilbakevise det Wiesener anfører mot «retts»-oppgjøret med noe som i all fall minner om saklige argumenter. De innskrenker seg dels til uforskammethet mot forfatteren og dels til helt umotiverte og perfide overfall på den Quisling de fikk henrettet.

En må uvilkårlig spørre seg selv hva herrene egentlig ville ha skrevet hvis Wiesener hadde inntatt et klarere og mere konsekvent standpunkt når det gjelder den aller største skavanken ved disse massedomfelleser i henhold til straffelovens krigsforræderparagraf, nemlig at det overhodet ingen krig var, i all fall hverken i den militære eller den borgerlige straffelovs betydning av ordet. Bare den ting at den militære straffelov ikke ble bragt i anvendelse mot andre enn Quisling (for hans forhold de første dage etter 9. april 1940) og oberst Sundlo for hans forhold ved overgivelsen av Narvik (som han ble frikjent for) viser tilfulle hvorledes det forholdt seg med denne «krigen» som også Wiesener dessverre lar våkne tillive igjen etter at stortingspresidenten og et kvalifisert flertall blant stortingsmennene vel var ferdig med sin demonstrasjon av hvor gundig avsluttet den var.

Det er som skrevet aldeles utmerket at disse spørsmål blir bragt på bane igjen og blir diskutert i forbindelse med Wieseners bok — spesielt naturligvis når «retts»-oppgjøret har fått så dårlige forsvarere som det vitterlig har. Men, vi synes ikke det er fullt så utmerket når tonen også på det vi får kalte vår side i debatten omkring Wieseners bok antar en skarp og irritert karakter hos mange. Og vi synes oppriktig talt også det er litt urettferdig overfor Wiesener å angripe ham så sterkt fordi han ikke deler vår mening på visse, riktig nok vesentlige punkter når han så avgjort gjør det på andre. For det lar seg vel vanskelig benekte at hvis en hvilken som helst annen enn nettopp Wiesener hadde skrevet denne boken, så ville det vært allminnelig tilfredshet hos alle «våre».

Og her er vi faktisk ved et kjernekjønn som det kan være påkrevet å slå fast både overfor dem som synes Wiesener har angrepet «retts»-oppgjøret utilstrekkelig og overfor dem som synes han har gått for vidt. Wiesener representerer i denne sak ikke Nasjonal Samling og ikke de domfelte som gruppe betraktet heller. At han inntil 1937 var medlem av partiet endrer intet i dette, for som alle vet var det mange tidligere medlemmer som endog aktivt medvirket i «retts»-oppgjøret. Wiesener er en frittstående jurist som legger frem sitt personlige syn på «retts»-oppgjøret uten at dette naturligvis på noen måte er bindende for eller influerer på det syn Forbundet for Sosial Opprørsning gjennom alle år konsekvent har hevdet. At en enkelt av oppgjørets forsvarere klynger seg til Wieseners syn på denne krigen som så umerkelig og mystisk kom i gang igjen av seg selv og fusker ved å utgi det som en innrømmelse fra Forbundets side, endrer naturligvis intet i

Fine veiledere

Landbrukets Sentralforbund sender et tidsskrift til alle norske bønder. Dette redigeres av Bjørn fra byen. Et symbolisk navn. En mann som er født i et bymiljø, har gått alskens skoler og har reist her og der i verden og snakket med humanister og svensker og jøder og grekere og dertil har konstruert seg en selveiendes filosofi.

Han kan veilede de norske bønder om alle ting. En skrivende pekefinger ned- og oppover sider. Nylig var han i kommunistland og fant gullkorn. Neste gang han skal ut å reise vil jeg anbefale at han reiser i Norge. Og når han kommer ut på bondelandet bør han stikke fingeren i jorda og lukte hvor han er.

Olaves

Den militære undersøkelseskommisjon

Stortinget nedsatte i sin tid både en sivil og en militær undersøkelseskommisjon. Det resultat den sivile kommisjon kom til er offentliggjort, mens den militære kommisjons resultat er rett og slett underslått iflg. overlege Scharffenberg i «Mgb». Men ingen nevnte det i alle lovordene om dr. Scharffenberg.

Den tåler vel ikke dagens lys.

O. H.

HEI POL. GEB. JG. RGT. 18 !

En sydtyroler Sepp Runggatscher vil gjerne brevveksle med en norsk kamrat som har kjempet på østfronten under verdenskrigen i likhet med Runggatscher. Spesielt ville det glede ham å komme i kontakt med en som også hadde tilhørt Pol. Geb. Jg. Rgt. 18. Han har nemlig kjempet sammen med det norske politikompaniet i Finnland. Adressen er Sepp Runggatscher, Sarntheim in Südtirol, Kohlstattweg, Nr. 162 a, Italia. Det er ikke lett å være sydtyroler, så det vil være en god gjerning å gi denne gamle kampfelle fra østfronten kontakt med utenverden!

det vi her har anført.

Wiesener må, når dette bare er slått tydelig fast, få lov å ha sitt eget syn på landsvikoppgjøret som enhver annen utenforstående, og når det i så mangt og meget faljer sammen med vårt, så bør vi være glad for det, selvom vi på andre punkter tar be-

Den nye sivilisasjon på marsj — — — (Rivarol)

Ordbok for venstreradikale

I ARGUS, organ for RCDS i Bayern (i juni i år) henter vi nedenstående, som vi synes på mange måter også passer på forholdene her hjemme. En kan bare bytte ut navnene litt.

TOLERANSE.

Omgang med ex-nazist er et tegn på brun smitte.

Omgang med kommunister er et tegn på toleranse.

OMVENDELSE.

Venstreradikal fortid er intet hinder for en politisk karriere, likegyldig om det kan påvises noen omvendelse fra den tidligere ideologi eller ikke (jfr. Reuter, Wehner, Willy Brandt).

Høyrradikal fortid er alltid et hinder for politisk karriere selv om det kan påvises omvendelse (jfr. Oberländer, dr. Frauendorfer).

KOLLEKTIVSKYLD.

For nedslakningen av de ungarske fridetskjemperne før eksperimentet kan man ikke gjøre det russiske folk som sådant ansvarlig.

Men for nedslakningen av Ghettotooprørerne i Warszawa har hele det tyske folk pådratt seg en alvorlig kollektivskyld.

PAVER.

Pave Pius XII, som søkte en modus vivendi med det nasjonal-

sosialistiske Tyskland, var objektivt en håndlanger for Eichmann. Pave Johannes XXIII, som søkte en modus vivendi med kommunistene, var en epokedannende fredspave.

FORTIDEN.

Den som om det bare er en gang i året nevner de usonede mord og forbrytelser begått mot tyskerne er en uforbederlig revisjonist.

Den som daglig nevner nasjonal-sosialistiske forbrytelser beviser med det at han er rede til å lære av fortiden.

MORAL.

Nasjonal-sosialistenes grunnsettning var: «Rett er det som gavner det egne folk».

Omskolerne har isteden satt: «Rett er det som skader det egne folk».

KILDER :

Anvendelse av materiale fra høyrrorienterte kretser om Willy Brandts røde ungdom diskvalifiserer eo ipso angriperen.

Anvendelse av kommunistisk materiale om Oberländers brune ungdom er en selvfolge.

RYKTEMORD.

De påviselige usanne bebreidelser om ubekjemte politikeres angivelig brune fortid (jfr. Oberländer, Schlüter, Frauendorfer) skal bringes av avisene trespaltet på første side.

Rettavgjørelsene som avslører alle bebreidelser som falsknærer, skal bringes på siste side med tre linjer — eller slett ikke.

AVERTER I**Folk og Land**

Skyld og Soning

DEN BRITISKE JURIST F. J. P. VEALE GRANSKER «VÅR TIDS NØKELPROBLEM»

1. OMSTRIDTE SPØRSMÅL VENTER PÅ KLARLEGGELSE

Hva er for eksempel sant når det gjelder det japanske overraskelsesangrep på Pearl Harbour 7. desember 1941? Kjennsgjerningene syntes i 1945 å peke klart derhen at det var et vilkårlig og nederdrektig angrep av de forræderske japanere på den amerikanske Stillehavsfleåten som lå for anker på en utsatt standplass på Hawaii midt i Stillehavet. At det ikke var trufet noen forsiktighetsforholdsregler mot plutselige overfall og det ikke gikk noen varselsmeldinger til Pearl Harbour da utlopet av et japansk flåteforband ble kjent i Washington, det var i seg selv et bevis på at ingen engang tenkte seg muligheten av et så infamt angrep, ikke engang en så klok og vidtskjuende statsmann som Franklin D. Roosevelt. Dog er det åpenbart ikke blitt bebreidet ham noen skyld for denne katastrofe. Som fredselskende mann av rettlinjet integritet brukte han også sitt eget hederlige forhold som målestokk for andre. Han hadde ingen grunn til å tvile på at japanerne var et sivilisert folk siden det hadde sluttet seg til det britiske imperium og det russiske rike i deres korstog til for svar av de små nasjoners frihet. En fortjenstfull og heltemodig beslutning som hadde gjort det mulig for dem å okkupere de tyske oversjøiske besiddelser som var avskåret fra moderlandet gjennom det britiske herredømme på havet. Ingen hadde kunnet forutse at et land hvis høytstrebende idealisme for slett ikke så lenge siden var blitt prist på denne måte, skulle kunne foreta et overraskende angrep på en venn og nabo, til og med uten krigserklæring. Og det i det øyeblikk da den amerikanske president bare drevet av sin menneskekjærighet anstrengte seg for å handle til seg en bilegelse av de vedvarende fiendtligheter i Kina.

Omtrent slik lød i hovedtrekkene versjonen om forløpet av angrepet på Pearl Harbour slik president Roosevelt presenterte det for den amerikanske offentlighet dagen etter overfallet. Det ble mottatt uten kommentar i de land som var forbundet med USA. Kritikk ble strengt stanset. Oliver Lyttelton, et førende medlem av det britiske krigskabinett bli skarpt klandret da han 20. juni 1944 for høylydt plumpet ut med sannheten: «Det er en

historisk farse å si at Amerika er blitt tvunget inn i krigen. Det provoserte Japan i en slik utstrekning at japanerne var tvunget til å gripe Pearl Harbour». I 1945 godtok den tyske offentlighet under sterkt press Roosevelts fremstilling om det som hendte i Pearl Harbour 7. desember 1941, men litt etter litt er sannheten kommet for dagens lys takket være en rekke amerikanske historikeres forskningsarbeide.*

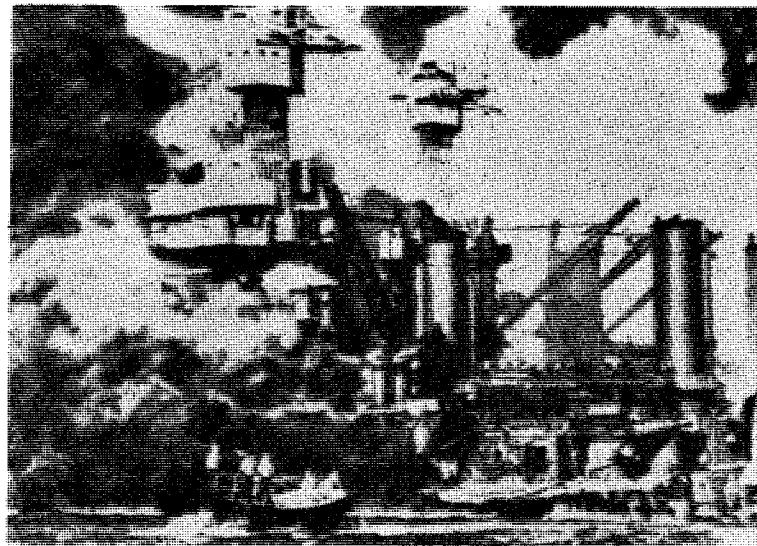
Det lar seg ikke lenger diskutere at president Roosevelt i lang tid hadde bestrebet seg på å trekke USA inn i 2nen verdenskrig i strid med hans gjentatte løfter til den amerikanske offentlighet om å ville forblive strengt nøytral. Imidlertid var alle hans provoserende fremsæt blitt forpurret ved Hitlers urokkelige beslutsomhet til ikke å la seg forlede til noen gjengjeldelseshandling som Roosevelt hadde kunnet gripe fatt i som krigshandling. I sin fortvilelse grep Roosevelt sluttelig til et middel med hvilket han tenkte å tvinge Tysklands forbundspartner Japan til et angrep på USA. De krigerske motsetninger i Kina, som allerede hadde strukket seg over 10 år, bød ham et påskudd til å søke strid. Først ble japan utsatt for en finansiell og økonomisk blokade, og så presenterte man det et ultimatum

* Leseren henvises til Charles C. Tansills «Die Hintertür zum Kriege», Droste-Verlag, Düsseldorf 1957 og admiral R. A. Theobalds «Das letzte Geheimnis von Pearl Harbour», Schneider, Berlin 1961. En sammenfatning av bvisene finnes i «Entlarvte Heuchelei», utgiver Harry Elmer Barnes, Damm-Verlag, München, med bidrag av Tansill, F. R. Sanborn og andre toneangivende autoriteter.

som krevet godtagelse under ydmygende betingelser. Sluttelig ble den amerikanske Stillehavsfleåten stasjonert i en avstand fra Japan som det kunne overvinne uten vanskelighet. Bare det ødeleggende resultatet av angrepet overrasket virkelig Roosevelt. Meldingen om angrepet fikk ham til å puste lett ut og fylte ham med jubel. Målet for månedlange planlegginger var nådd med triumf. På denne måte benyttet Roosevelt Japan «som bakdør», slik Tansill kaller det, gjennom hvilken han — uten hensyn til ønsket hos det overveiende flertall av sine landsmenn og sine høytidelige løfter om å bevare streng nøytralitet — kunne føre USA inn i krigen med Tyskland.

Sannsynligvis mener mange tyskere at sannheten om det japanske overraskelsesangrepet på Pearl Harbour ikke er deres bekymring. Riktignok har ingen engang antydet at Hitler var spirtus rector for dette overfall, eller at Japan hadde behovet å bli presset av noen. Men likevel er fra tysk synspunkt sannheten om dette angrepet på et USA-marinestøttepunkt i det fjernliggende Stillehav av største betydning. Avsløringen av de der tilhørende kjennsgjerninger har for alltid fjernet denne krigpropagandaens fantasi figur: den velvillige statsmann Franklin D. Roosevelt som elsket menneskene og freden, trodde lidenskapelig på demokratiet, hvis egen målestokk for oppførselen var så streng at han var ute av stand til bare å kunne forestille seg de japanske militæristers perfide handlingsmåte. Resultatet av avsløringen av kjennsgjerningene omkring tilfellet Pearl Harbour var at istedenfor denne fiktive figur trådte den sanne

(Forts. s. 6)

Det japanske angrep på Pearl Harbour.

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

FOR FOLK OG LAND AV ARMENEREN
JERWAND DSHANIAN

Vi var ikke kommet langt før vi støtte på flyktningstrømmen —

3. Kampen mot kuldegrader og naturkatastrofer.

Vinteren 1941 - 42 var den kaldeste på Krimhalvøya på lange tider. Den isnende vinden og den lave temperaturen var grusom både for mennesker og for dyr. Ca. 30 prosent av vår divisjon frøs ihjel og både hester og muldyr fikk også en plutselig død i den strenge kulden. Myndighetene stod maktesløse og klarte ikke å stanse dette mannefallet som krevde flere ofre enn kamphandlingene.

Da kanalen og Asovhaugen frøs til, stanset all skibsfart, men under offensiven ble kjøretøy og tungt artilleri overført på isen.

En sjokkartet flom og snestorm rev vekk trær og hustak, som ble slengt mangfoldige meter avgårde. Over hele Kertsjhalvøya og i Taman stoppet all trafikk. Det ble strømstans og jernbanene stod i dager og uker. I byen Kertsj så jeg hvorledes uværet stoppet all trafikk og tvang folk til å overnatte på kontorer og hoteller, i biler og busser, på restauranter eller hvorsomhelst de slapp til for å søke ly for uværet.

Jeg så mennesker og dyr løpe rundt i vill forvirring i landsbyer, på åpen mark og i fjellene for å redde seg fra naturkatastrofene og krigens kaos. Jeg så mange som frøs langsomt ihjel uten å kunne rope om hjelp engang. Tunget ble lammet i munnen på dem, ørene ble døve og ingen i nærheten kunne gjøre noe for å hjelpe dem. Jeg hørte fortvilede knegg og skryt fra hester og esler som falt ned på forbena og frøs ihjel på stedet. Jeg så hvorledes de voldsomme vindkast rev taket av husene og rykket trær opp med roten. Mennesker ble kastet overende på gatene og drept

mens de var på skrekkslagen flukt. Værst var det vel da tusner av mennesker og dyr ble drept på den tilfrosne kanal av tyske bombefly som kastet sine bomber over dem og pepret dem med maskin geværer. Da vi forsøkte å komme oss over isen til Krim, stupte folk omkring meg og mange forsvant i de åpne råkene. I byen Kertsj hjalp vi til med å dra både døde og sårede ut fra huser som var rammet av bomber mens vi marsjerte forbi.

Under dette voldsomme uværet måtte vi fortsette fremmarsjen fra Kertsj til Semikalodesie, som var et viktig jernbaneknutepunkt. 17 av våre offiserer ble igjen og ble stasjonert med familiær på en radarpstasjon på en fjelltopp like ved landsbyen Temruk. Der måtte de overlates til sin skjebne; for hjelpefolkene måtte oppgi å nå dit opp i snemassene. Det var kommet 1 meter sne, og en buss satt fast med 40 mennesker i nærheten av Semikalodesie. De holdt på å fryse ihjel og vi måtte redde dem og få dem inkvartert på skolen i byen. Dette var etter ordre av øverstkommanderende på Krimfronten, general Kozlov.

Vi fikk bare en liten hvil og varmet oss opp litt, så bar det videre. Endelig kom vi til landsbyen Dimitrovka, hvor befolkningen var en blanding av russere og bulgarere. Vi var utslitte og dødstrette av den hårde marsjen. Det var ikke nok med det. Vi måtte også slåss med ulver. 8 mennesker var blitt revet ihjel av disse skrubb-sultne udyrene, og nå angrep de husdyrene i utkanten av landsbyen. Det var en flokk på ca. 30 dyr og geværene våre var ubrukelige.

Forts. side 7

NIELS NIELSEN, København :

Marxismen og kristendommen

Naar det kommunistiske Verdensherredømme engang indført i baade den gamle og den nye Verden, vil der overalt herske almindelig Forarmelse. Alle Mennesker er ikke blot blevne økonomisk fattige, men ogsaa den aandelige Armod er indført. Det marxistiske Oligarki, der nu har tilrevet sig Magten, har dermed tilegnet sig al disponibel Kapital. I Kommunisternes Program, der er udformet paa DKP's 21. Kongress, den 31. Maj — 3. Juni 1962, hedder det: «Vi danske Kommunister er stolte af at tilhøre den kommunistiske Verdensbevægelses store Familie, som med 41 Millioner Medlemmer i 90 Lande er Verdens største Folkebevægelse. Vi henter Styrke og Tillid ved vore Kammeraters Sejre i Socialismens Lande og i, at vor fælles idé har gjort vore Broderpartier i for Eksempel saa højtudviklede Lande som Frankrig og Italien, saavæl som i den tidlige Koloni, Indonesien, til deres Landes største Partier. Men naar vi vil socialisere i Danmark, saa er det fordi, at kun den kan sikre det danske Folks Fremskridt — og Socialismen i Danmark maa være det danske Folks eget Værk».

I vore Dage har man i Evangeliet savnet Interesse for praktisk Livsgerning og Sansen for de ideale Goder, som er betegnet med Navnene Kunst og Videnskab. Den tyske Teolog, David Strauss, giver i sin Bog «Den gamle og den nye Tro» dette Savn et særlig bittert Udttryk. Han taler om en fundamental Mangel i Evangeliet, og anser det allerede for forældet og ubrugbart, fordi det ikke staar i Samkvem med Kulturen og dens Fremskridt.

Men lad os nu tænke at det var gaaet ind paa disse Bestræbelser, maatte det da ikke have faaet et Skin af at hilde sig i dem? Arbejde, Kunst, Videnskab og Kultur-Fremskridt eksisterer ikke in abstrakto d. e. i Almindelighed; betragtet for sig, men bestandig kun i en bestemt Tidsalders Fase. Med dem havde Øvangeliet altsaa maattet indgaa Forbindelse. MEN FASERNE ÄNDRER SIG. Vi oplever nu i den ro-

mersk-katolske Kirke, hvilken tung Byrde Forbindelsen med en bestemt Kultur kan blive. I Middelalderen (fra Aar 400 til 1500) var denne Kirke gaaet fuld af Interesse ind paa alle Fremskridtets og Kulturens Spørgsmaal. Umærket har den identificeret d. e. sammenstemmet, gjort til eet sin hellige Arv og sin egentlige Opgave med den Erkendelse, de Maximer og de Interesser, som den dengang havde vundet. Følgen er blevet at den nu er naglet fast til Middelalderens Filosofi og Nationaløkonomi — kort sagt: til hele Middelalderens Kulturtilstand. Hvor meget har Evangeliet dog ikke i Modsatning hertil ydet Menneskeslægten derved, at det har anslaet Religionens Toner i mægtige Akkorder og banlyst enhver profan Melodi.

Arbejde, Fremskridt og Kultur er ganske vist værdifulde Ting. Men det højeste Ideal ligger ikke i dem; de formaa ikke at fylde Sjælen med virkelig Tilfredsstillelse. Vel skaber Arbejdet Glæder, men dette er kun den ene Side af Sagen. Man faar tit det Indtryk, at de, der taler højt om Arbejdets Glæde, i Regelen ikke er dem, der anstrenger sig alt for meget; medens de, der staar i virkeligt og uafbrudt Arbejde, dog har et og andet at indvende mod denne Værdsættelse af Arbejdet.

Igenom sin levetid er Mennesket henvist til at godkende de Vilkaar, som nu engang er de levende Væseners Lod. Tilværelsen er en tragisk Komedie med Variationer. Bestandig opstaar der kritiske Situationer, der lægger Beslag paa Opmærksomheden. Der maa stedse foretages et Tankearbejde for at finde en Løsning af de Rebuser, som de skiftende Begivenheder forelægger til Besvarelse. Ingen kan tænke sig en Verden, i hvilken der intet somhelst er at udrette.

Paa Grund af de evindelige Reaktioner mod den ydre Verdens Paavirkninger, kan der være noget velgørende sindsberoligende ved i nogle Timer at hengive sig til Uvirksomhedens rene Intet. At nyde de Feriedage, i

Forts. side 8

OLAF HOLM:

Monarki - Diktatur - Oligarki - Anarki :

I. ker i sitt store værk «Röhmische Geschichte» på, at «monarkiet er i sitt innerste vesen demokratisk».

Monarkiet oppstår når alle ting flyter og rettssikkerheten i samfundet er gått tapt, ved at folket skyver en mann som det har tillit til, opp i toppstilling i staten med det mandat å gjenopprette orden og sikkerhet. I vår tid har vi vært vitner til dette eksempelvis i Portugal, Spania og Frankrike, i alle tre tilfeller med utmerket resultat. I Frankrike hadde man før de Gaulle et pampestyre, som har fått betegnelsen «franske tilstander».

II.

Det greske ord oligarki er det samme som på norsk kalles pampestyre, en liten krets som har den politiske makt. Det er for tiden det herskende system her i landet, kamuflert og betegnet som demokrati ved hjelp av den parlamentariske statskikk, d.v.s., at flertallet altid har rett eller rettere makt til å avgjøre, hva som er «rett» og derigjennom vareta sine interesser på bekostning av det annet. Flertallet stemmer altid som en mann efter direktiv fra de bestemmende pamper. Parlamentarisme er politikk etter «kjøttvekt».

III.

Den berømte tyske historiker, professor Mommsen pe-

selv å ta alle avgjørelser og dermed ansvaret.

Prinsippet er opptatt i vår grunnlov om kongens stilling i statsrådet, men selvfølgelig som så meget annet gitt på båten av en slapp monark.

Det er fremdeles gjeldende og håndhevret i USA's konstitusjon, som har vært mønster for vår grunnlov. Forskjellen er, at der velges monarken på åremål, mens stillingen her er arvelig.

V.

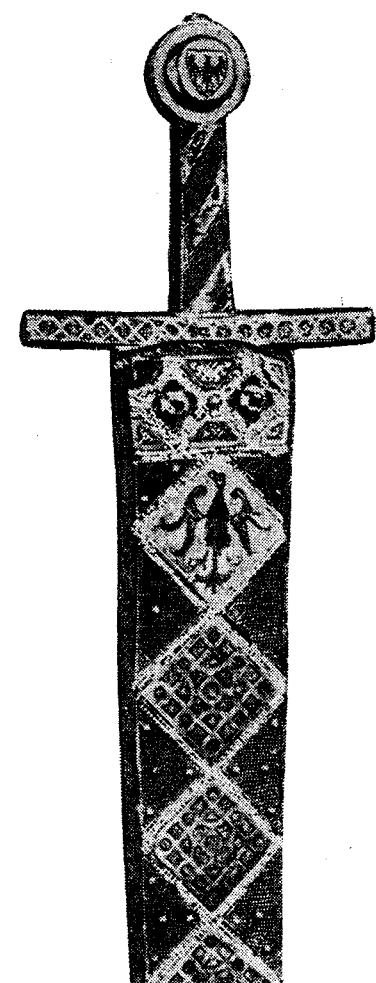
«Vårherre liker ikke ting som varer lenge» heter det. Alt er under forvandlingens lov. Ingen av de her nevnte statssystemer har vært noe i retning av evigvarende. Det system som har hatt kortest levetid er demokratiet, m.a.o. det som har skeiet ut fortest.

Monarkiet har opp gjennom tidene gitt anledning til korruption. Det opplyste enevælde krever usedvanlige personligheter både med hensyn til statsmannsbegavelse og redelighet. Efter den første enevoldskonge holder hans efterfølger som regel ikke mål, hvis det skjer ved arv. Det ender gjerne med en revolusjon til fordel for demokratiet, som igjen i tidens fylde utarter til anarki for så etter igjen å gi plass for monarkiet.

VI.

I slutten av det 18de århundrede levet der i Frankrike en statsrettslærd ved navn Montesquieu. Da erfaf-

Forts. side 7

Den romerske Cæsar var primus inter pares d. v.s. den første mellom likemenn, sine rådgivere, med plikt til

«UNDER EN KRIG — — »

Forts. fra side 1

hæren over fra fredsfot til krigsfot. Hæren må **beordres** satt på krigsfot. Og det er bare Kongen **personlig** som kan gjøre det, og orden skal kontrasigneres av et regjeringsmedlem.

Det blir vel nu nødvendig med en del sitater. Jeg vil da først sitere «Soldatens bok», som forklarer litt om hva «fredsfot» og «krigsfot» betyr. Under avsnittet «militær rett» står det:

«Korkje feltheren, flåten eller det faste forsvarer er i fred uppsett i krigsført stand.»

«Men til øving vert stundom ein mindre styrke av forsvarer uppsett i krigsført stand (øvingsmobilisering).»

«Det vert soleis ein stor skilnad mellom forsvarer i fred («fredsfoten») og i krig («krigsfoten»).

«Men ei krigsmobilisering hev store fylgjer både innetter og utetter.»

«Difor drygger ein gjerne med ei krigsmobilisering til siste liten.»

«Soldatens bok» forteller oss også at det hersker ganske annerledes strenge straffer når hæren er satt på krigsfot enn når den er satt på fredsfot.

Men hvis hæren er satt på fredsfot fører ingen forbrytelse til dødsstraff, ikke engang væpnet opprør.

Men hvis hæren er satt på krigsfot, så kan enkelte forbrytelser straffes med døden.

Professor Skeie skriver om dette i sin bok «Landsvik» følgende:

«Den militære straffelov får navnlig anvendelse på «alle ved rikets væbnede makt ansatte eller dertil hørende personer med undtagelse av de ved utskrivningsvesenet ansatte tjenestemenn» (§ 9).

Lovens 8de og 9de kapitel er betegnet «krigsartikler».

De får «kun anvendelse paa handlinger, som forøves i krigstid, hvorunder også indbefattes den tid fra hvilken den væbnede magt eller vedkommende afdeling av samme er **beordret sat på krigsfod**, og indtil den etter er sat paa fredsfod» (se militære straffelov § 3).

§ 80 som Quisling er tiltalt etter, kommer inn under 8. kapitel som kalles «krigsartikler» og er altså bare anvendelig når hæren er **beordret sat på krigsfod**.

Det er også den eneste paragraf som gir adgang til anvendelse av dødsstraff.

Det er derfor av meget stor interesse å få rede på om den norske hær som den 8. april 1940 stod på fredsfot av Kongen personlig natten mellom 8. og 9. april er **beordret sat på krigsfod**.

En slik beordring skal i dette tilfelle underskrives av

Haakon den 7. og kontrasigneres av forsvarsministeren oberst Ljungberg for å bli gyldig.

Efterpå skal beordringen offentliggjøres. Folk skal vite at nu gjelder det andre lover i landet enn før.

Når hele forsvarsmakten blir satt på krigsfot så berører det nesten halvparten av hele landets mannlige befolkning. Alle vernepliktige står da med en gang under den militære straffelovs kragsartikler. Derfor er det også gitt bestemte regler for offentliggjørelsen av Kongens beordring av hæren satt på krigsfot.

Beordringen skal offentliggjøres gjennom kringkastingen, det skal ringes med kirkeklokken o.s.v.

Intet menneske i landet skal være i tvil om at nu er landet i Krig.

Dette kalles alminnelig mobilisering.

Og det må ikke forveksles med «stille mobilisering», som er en «fredsmobilisering».

Som aktør i Quislingsaken hadde det vært høyesterettsadvokat Annaeus Schjødt første plikt å få rede på om Kongen hadde satt hæren på krigsfot den 9. april, før han gikk til anvendelse av den militære straffelovs § 80 og nedla påstand om dødsstraff for «offiseren Quisling».

Det har Annaeus Schjødt ikke gjort. Han lot seg nøy med ugyldige beviser.

Undesøkelseskommisjonen av 1945 sier at: «Kommisjonen kan ikke se Kohts intervju på Østbanen med NTB's folk som en orientering fra den norske regjering», (side 119).

Som bevis bruker allikevel Schjødt utenriksminister Kohts uttalelse til en tilfeldig journalist fra Norsk Telegrambyrå på Oslo Østbanestasjon ved 7-tiden om morgen den 9. april, og Quislings uttalelse i en kringkastingtal han holdt 9. april ved ½8 tiden.

Jeg vil her sitere disse to uttalelser. Først Kohts: «Til slutt uttalte utenriksministeren at vi får håpe at denne tilstand ikke vil være altfor lenge, og forøvrig ga han den opplysning at det i natt gikk ut alminnelig mobilisering».

Denne uttalelse er ikke i overensstemmelse med det som virkelig skjedde:

Det gikk ikke ut noen alminnelig mobilisingsordre natten mellom 9. og 10. april 1940.

Det eneste menneske i Norge som på det tidspunkt hadde grunnlovmessig rett til å sette hæren på krigsfot og sende ut alminnelig mobiliseringssordre var Kongen

og han har ikke gjort det.

Ikke noe menneske her i landet har hørt noen mobiliseringssordre gjennom kringkastingen og heller ikke har noen hørt kirkeklokken ringe.

Oslos politimester Welhaven visste ikke at Norge var i krig og at hæren var satt på krigsfot da han lot det norske politi følge de tyske okkupasjonstropper som kom fra Fornebo inn på Akershus festning og inn i kommandantboligen. Og det var da heller ikke krig, ellers måtte Welhaven ha blitt dømt til streng fengselsstraff, og hvis han hadde vært militærperson måtte han ha blitt skutt.

Quisling sier i sin kringkastingtale 9. april kl. 19,30: « — har regjeringen Nygaardsvold iverksatt alminnelig mobilisering — — ». Denne uttalelse er heller ikke riktig. Regjeringen Nygaardsvold hadde ikke iverksatt alminnelig mobilisering.

I stedet for å undersøke saken ordentlig har aktør uten videre godtatt Kohts og Quislings uttalelser som bevis, og etter norsk lov er ikke slike uttalelser noe bevis.

Det var oberst Ljungbergs plikt som menneske og som offiser å gjøre aktør oppmerksom på at Kongen ikke hadde satt hæren på krigsfot og ikke hadde beordret alminnelig mobilisering 9. april.

Forsvarsminister oberst Ljungberg var den som visste sannheten fordi det var han som skulle ha kontrasignert orden om **alminnelig mobilisering**.

Men når ikke Ljungberg selv meldte seg som vitne, skulle aktør ha innkalt ham. Det var aktors plikt.

Som bevis for at Kongen ikke har beordret hæren satt på krigsfot og ikke beordret alminnelig mobilisering natten mellom 8. og 9. april vil jeg anføre generalstabsjefen oberst Hatledals vitneforklaring i Quislingsaken.

Jeg siterer:

«Lagmannen: Var Ljungberg alene nede hos Dem om morgen og ga beskjed om mobilisering?

Hatledal: Statsråd Lie var med.

Lagmannen: Protesterte De da mot en slik begrenset mobilisering?

Hatledal: Ja, jeg protesterte.

Lagmannen: Hvilket svar fikk De?

Hatledal: Det svar at det skulle være **stille mobilisering** som han (forsvarsministeren) hadde sagt».

Stille mobilisering er en fredsmobilisering og hæren ble altså ikke **beordret satt på krigsfot** og § 80 i den militære straffelov er ikke anvendelig.

Quislings tilbakekallelse den 10. april av «Den alminnelige mobilisering som regjeringen Nygaardsvold før sin flukt iverksatte», kan selvfølgelig ikke være noe bevis for at Kongen har beordret alminnelig mobilisering, og tilbakekallelsen av en stille mobilisering kan ikke i noe tilfelle føre til dødsstraff, fordi hæren den

10. april fremdeles tross kamphandlingene befant seg på fredsfot.

Som bevis ved siden av Hatledals for at det var fredsmobilisering (delvis mobilisering) og ikke alminnelig mobilisering (krigs mobilisering) den 9. april, vil jeg sitere et avsnitt fra Aksel Berentsens bok «Ola Fritzner». (Kaptein Ola Fritzner var bataljonssjef under general Erichsen i Østfold i aprildagene 1940). Side 17 :

«Da kommanderende generals ordre om delvis mobilisering (9. april) kom omkring kl. 0700, ble den telegrafisk sendt videre fra divisjonen.

Det oppsto derved en del forvirring, fordi divisjonens tidligere telefonordrer hadde bestemt alminnelig mobilisering straks. Det var general Erichsens spontane reaksjon som tjener ham til ære. Kommanderende Generals ordre om at det bare skulle settes opp enkelte avdelinger med torsdag den 11. april som 1. mobiliseringdag må ha virket uforståelig og nedstemmende på sjefen for 1. divisjon».

Disse uttalelser er bekrefet av rettslige avhør (se side 183).

Det var altså oberst Hatledal som med sin illegale mobilisering ødela Divisjonsjefens illegale mobilisering, og skapte total forvirring i hæren allerede den 9. april om morgen, mens Quisling først tilbakekalte mobiliseringen den 10. april.

Det er altså helt uriktig det som Wiesener skriver at fullt habile dommere ville ha dømt «offiseren Quisling» til lovens strengeste straff alene for kuppet 9. april.

Det står ingen ting i den militære straffelovs § 3 om at kragsartiklene kan gjøres gjeldende når Hansen eller Olsen eller Hitler eller Koht mener at det er krigstilstand i landet. Det står at kragsartiklene bare kan gjøres gjeldende når hæren er **beordret satt på krigsfot**.

Seierherren måtte ha gjort seg så meget umak at de hadde vekket Kongen natten mellom 8. og 9. april 1940, og han måtte personlig ha skrevet under en ordre om at hæren skulle settes på krigsfot og beordret alminnelig mobilisering hvis seierherrene skulle ha rett til å skyte «offiseren Quisling».

Ingen sivilperson kan beordre hæren satt på krigsfot. Det er vel slik at en angriper ikke behøver å erklære krig. Han kan jo bare si at han kommer med fred.

Men en forsvarer må i all fall si fra at han ikke tar i mot freden og så må han sette hæren på krigsfot og gå til alminnelig mobilisering så folk vet at det er krig i landet.

Mere eller mindre illegale kamphandlinger skaper ikke krigstilstand i lovens forstand slik at krigslovene kan gjøres gjeldende.

Det er ikke skuddene og smellene, men Kongens underskrift som skaper krigstilstand i landet.

*

Dette vil være lettere å forstå hvis man tenker seg at det var engelskmennene som 9. april kom først inn Oslofjorden uten å erklære krig.

Norge hadde selvfølgelig ikke kommet i krig med England om noen «nazistiske» offiserer hadde gitt ordre til å skyte på engelskmennene.

Først når Kongen hadde beordret hæren satt på krigsfot, ville Norge vært i krig med England.

Mellan 8. og 16. april 1940 har Norge ikke vært i krig hverken med England eller med Tyskland fordi Kongen ikke har satt hæren på krigsfot.

Det ville være meget interessant om herr Wiesener kunne bevise når hæren ble satt på krigsfot og når kragsartiklene etter den militære straffelovs § 3 ble gjort gjeldende, og med hvilken rett «seierherrene» skjøt Quisling

Orvar Sæther.

Skyld og —

(Fors. fra s. 4)

Franklin D. Roosevelt fram: en mesterintrigant, en hensynsløs, genial renkesmed uten samvittighet, som hadde evnen til å planlegge og føre til resultat en politikk som en Nicolo Machiavelli hadde kunnet være stolt av.

Av den forsinkede avsløring av Roosevelts sanne karakter gir det seg at en ny og vesentlig faktor må tas i betrakting med henblikk på et halvt dusin forvirrende spørsmål hvis klarleggelse er et dypt alvorlig anliggende for tyskerne.

Det har for eksempel i lang tid vært mulig å tro at Roosevelt under Münchenkrisen i 1938 og en tid med den høyeste politiske spenning i Europa det påfølgende år, som så tåret seg opp til utbruddet av krigen 1. september, hadde nøyet seg med å spille en absolutt pas-

HELE EURPOA —

Forts. fra side 2

de dro hen, men at det viser at germanerne fra bronsealderen var et påfallende høyststående folk og at de på ingen måte førte et avsondret liv der nord og først begynte å stige opp til kulturfolk i den senantikke verden slik det så ofte blir fremholdt nu.

Forfatteren skriver på side 21:

«Fra de germanske urhjem var det først vandret kolonister over de danske øyer og Sverige og her og i det nydkede Norge og Finnland hadde de skapt et stort nyland. Fra dette nordland kom nu tog tilbake til fastlandet mellom Oder og Weichsel. De heter holmruigi og blir betegnet som østgerma-

siv, strengt nøytral rolle. Hans eneste tanke, så pleiet man å si, under hine kritiske tolv måneder hadde vært å opprettholde freden. Og i den hensikt hadde han rettet bevegede appeller til alle europeiske statsmenn og innstengende bedt dem å vise måtehold og stetse holde seg for øye den skrek og lidelse en krig ville bringe deres folk. Dette tiltalende bilde passer ganske visst godt til det forhold som ble tillagt ham likeoverfor det japanske keiserrike i 1941, da, så het det, hans lidenskapelige kjærighet til freden og hans troskyldige tiltro til den menneskelige natur førte til delvis tilintetgjørelse av den amerikanske Stillehavsflethe. Men da nu hans sanne karakter er blitt avsløret, er det ikke lenger mulig å tro at han i 1938-39 beskjeftiget seg med de europeiske hendelser som en utenforstående fredsstifter. Roosevelt var den fødte intrigant, en mann som elsket intrigene for deres egen skyld. Ved en undersøkelse av hendelsene som førte til krigsutbruddet i 1939 er det umiskjennelig ytterst viktig å finne ut om herskeren over verdens rikeste og potensielt mektigste land var en ekte menneskevenn og fremmer av freden, en ukomplisert idealist hvis tanker ikke var behersket av annet enn den overmekte trang til å gjøre menneskeheten godt. Eller om han var en forslagen politiker med hang til intrige, for enhver pris bestrebt på å avlede den amerikanske offentlighets oppmerksomhet fra sin innenrikspolitikk, kjent som New Deal. Av dommen over Roosevelts egentlige vesen avhenger oppklaringen av en rekke vanskelige spørsmål med hensyn til hans utenrikspolitikk under 2. verdenskrig etter at det var lykkes ham å trekke USA inn i konflikten.

(Forts. i neste nummer)

Monarki —

Forts. fra side 5

ner. Under forskjellige navn trer så folk frem, først bastarer og skiter som opptrer i Vestøst-Preussen, Posen og Galilien mellom 650 og 500 før Kr. Omkring 300 f. Kr. drar de gjennom Ukraina til Svartehavet. Deres etterfølgere er vandalene, som blir trengt sydover av de etterfølgende burgundere og rugiere, slik at de i sin tur igjen trykker på bastarnene. Ved Zobten i Schlesien var den vandalske stammehelligdom, som stammegrenen silingene voktet.

Med vandalene skjøv også langobardene seg sydover fra det svenske og nordjyske hjem, og dengang trådte også kimbrenne, teutonerne og ambroener frem. De trenget over Midt- og Øvre-Schlesien frem til Mährische Pforte og kom til Böhmen og Steiermark, hvor de traff sammen med romerne ved Noreja. Tydeligvis har beretningene fra bastarnene, som først støtte sammen med romerne, men kanskje spesielt resultatene til kimbrerne ved Noreja vakt stor oppsikt i de vandrlystne germanernes land. I all fall trer nu schwabenfyrsten Arioivist frem. Han viste seg i Wetterau i år 72 f. Kr. Så er vangionene og nemetene i Rheinhessen. De skyver tribokene inn i Elsass. Sluttelig sitter vangionene ved Worms, nemetene omkring Speyer, tribokene i Unterelsass til syd for Strassbourg. Hele Gallien syntes dengang åpen for en folkebølge, for Arioivist forberedte seg nettopp til å erobre dette land. Da trådte Cæsar opp mot ham».

Forfatteren ser Cæsars seir i denne kamp som en rasehistorisk begivenhet av første rang. For hvis den germaniske folkebølge den gang ikke var blitt stoppet og stuet sammen, ville den flytt ut og det tyske folk ville ikke ha stått frem som den store arvtager til det germaniske rum. Men for romerne var situasjonen alt annet enn beroligende. Det hadde hørt av romeren Tacitus og det de selv hadde opplevet gav dem et truende bilde av dette folks styrke og verdighet. Det romerske verdensrike på omkring 50-60 millioner mennesker følte seg truet av 3-4 millioner germanere!

Det gammelgermanske samfund var et typisk ættesamfund og de germaniske stammer utviklet seg igjen fra disse ætter i sin store mangfoldighet.

Forfatteren skildrer hvordan ledes de germaniske stammer etterhvert overtok arven etter det romerske verdensrike både direkte i Italia og i det gamle Gallien, hvor frankerne overtok makten. Selv om det overalt i disse germaniske randområder foregikk en blanding med de opprinnelige folk, slik som med gallerne i Frankrike, så var det dog germanisk ånd, germanisk

ringen viser at monarkiet kan utarte endog til tyranni og «demokratiet» til flertallsdiktatur, fremsatte han idéen om maktens tredeling, den lovgivende og bevilgende, den dømmende og den utøvende. Det er kalt det konstitusjonelle monarki, hvor hensikten er balanse i statsstyret. Prinsippet inngår som kjent i grunnloven, men er gått tapt, delvis ved innførelse av parlamentarismen, som er blitt et dekke for pampestyret, delvis ved pliktforsoemmelse fra monarkens side.

VII.

Pampestyret har helgjort seg helt genialt i vårt land gjennom en tversigjennom udemokratisk valglov. Den fratar positivt urvelgeren enhver mulighet for å få frem den man eller de menn, som han ønsker i styret.

De lokale pamper innen hver valgkrets bestemmer seg imellom med approbasjon fra sentrum — under tiden etter ordre derfra — hvem som står for tur til å «ofre seg» for det sote politiske liv med hittil uanede inntekter og påfølgende pensjon og evt. embete som belønning for offeret.

Velgerens oppgave består alene i å strø sand på og betale.

VIII.

Man kan med sikkerhet regne med, at denne valgloven ikke vil bli forandret i demokratisk retning. Det er symptomatisk, at intet forslag i den retning er fremsatt fra politisk hold, hvor påkrevet det enn er. Det ville være politisk harakiri i pampeverdenen.

Av samme årsak er hittil krav om folkeavstemning avvist fra «demokratisk» hold. Endog med den begrunnelse, at velgerne ikke har forutsetninger for å ha en mening om den sak, det gjelder. Uansett!

Olaf Holm.

rett og germanisk skaperkraft som preget det hele:

«Stadig utfører germaniske mennesker dåd av henrivende storhet, stadig påny viser den germaniske ånd seg overlegen, og stadig påny blir den møtt av en ondskapsfull nedvurderende dom fra de andre.

Mot dette kan bare ett hjelpe: Intensivering av germaneforskningen. Dermed ville ikke bare de rotfestede gamle fordommer bli ødelagt i sannhetens interesse, men det ville modnes en uhyre vinning nettopp idag da man tilstreber en europeisk samling. Nemlig denne, at hvis alle Europas folk ble seg be-

MED EN SOVJETSOLDAT —

(Forts. fra side 4)

Patroner og magasiner var fulle av sne og skitt og dertil gjennomrustne. Vi måtte bruke geværene til å slå løs på udryrene og av og til måtte vi bruke nevene. Jeg så at frisøren vår, Sarkasian — en svær bonde fra Armenia — hadde fått en ulv under seg og lå der og sloss med den. Jeg ville hjelpe ham, men en svær ulv før løs på meg så jeg måtte slå løs på den med geværet. Den angrep meg gang på gang. Det ble en vill kamp, men til slutt fikk jeg inn et voldsomt slag i hodet på bestet. Det lød et voldsomt smell. Den hylte og vaklet avsted, men 50 meter borte falt den overende og der ble den liggende bevisstlös. En annen soldat tok livet av den med et slag, og den armenska bonden Sarkasian kvalte sin ulv med bare nevene. Vi drepte 18 av dem, mens de resterende 12 flyktet opp i fjellene.

I landsbyen fant vi 12 mennesker frosset ihjel i den strenge kulden som varte i over 2 uker. Folk samlet seg rundt de døde. «Det er Guds straffedom over oss mennesker», sa de og klaged over nutidens mennesker som satte seg opp mot Gud og religionen. En av våre fanatiske stalinister, jøden Dubrovski blandet seg i samtalet. «Det finnes ingen Gud, det er bare dere mennesker som snakker om ham». En

visst det felles indogermansk-germanske grunnlag, ville de snart omsluttet av et enende bånd og fylles av en sundere kulturidé».

Det er naturligvis ugyrlig i noen utstrekning å komme inn på selv hovedtrekkene i dette mektige og interessante arbeide av professor Helbok. Det er jo på hele 432 sider med tallrike illustrasjoner og kartskisser. Men det tør kanskje stå som et motto over boken det vi foran har sitert. Og professor dr. Helbok har ydet et meget vesentlig og verdifullt bidrag til den germaneforskning som er så påkrevet. Forfatteren har ellers i et langt liv arbeidet med stoffet. Han er født i 1883 og har virket som universitetslærer ved en rekke av Tysklands kjente universiteter.

Det er fruktene av et helt livs arbeide han her legger frem i sitt 82. år med forbausende klarhet og vitalitet og med en overbevisende tyngde.

*

Boken kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. — Den koster kr. 65,— innbundet.

gammel bondekone sa: «Det er nok en menneskemann som taler, men tanken som former talen er Guds og alt som skjer er Guds gjerninger». — «Det finnes ingen Guds gjerninger», sa Dubrovski. Akkurat da kom det et sterkt vindkast og rev ned et skilt fra en stolpe. Det fikk gjennom luften, traff ham i hodet og drepte ham på stedet.

Alle som en gjorde korsets tegn og bøyet seg for Guds kraft som åpenbarte seg på en slik måte.

Vi måtte overnatte i den lille kirken som stod der uskaddt. Ellers var mesteparten av husene skutt i ruiner, for denne landsbyen var stadiig krigsskueplass. Først ble den erobret av tyskerne, så ble den befridd igjen av våre tropper. Kirken var helt tom, helgenbilder, smykker og inventar var borte og gulvet fylt av halm som vi slengte oss ned på.

Dagen etter var det å marsjere igjen, men vi var ikke kommet langt fra landsbyen før vi støtte på flyktningestrømmen som ingen ende tok. Den sivile befolkningen — gamle, barn og kvinner strømmet fra de krigsherjede landsbyene og søkte beskyttelse bak fronten. De hadde stablet det de eiet på kjerrer, esler og mulldyr. Noen hadde også lastebiler. På ryggen hadde de dinglende ryggsekker, kasseroller og familiebilder. Noen klemte ikoner og helgenbilder i armene mens de kysset dem og gjorde korsets tegn over dem. Slik dro disse stakkars mennesker bort fra sine hjem. De dro sydover for å finne et sted hvor det var fred. «Kunne vi bare vinne denne krigen, så var all lidelse og jammer ikke forgjevet» sa en av bondekvinnene. En soldat svarte: «Selv om vi vinner, seirer vi ikke i ordets rette betydning. Krigen bryter ned menneskenes karakter og åpner for bunnfallet hos alle som deltar i den. Både de som taper og de som seirer går tapende ut av krigen».

At dette var sant så vi alle beviser på. Hos dette folk var det ikke én familie som ikke var rammet av krigen og som ikke hadde mistet noen av sine. Tusen av byer og landsbyer lå i ruiner og landet ble tappet for millioner av sine beste arbeidskrefter takket være krigens idiotiske galskap.

(Fortsettes).

TANNLEGE MAAMOEN

Hanstensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Marxismen —

(Forts. fra side 5)

hvilke Kulturdynamismens Støj ikke larmér i Øret. De Stunder, i hvis Lydløshed vor egen Eksistens glemmes; hvor ingen Larm i Form af Menneskestemmer sønderflænger Luften. Slige Timer opleves kun paa det aabne Hav i Vindstille og i de store Skove, hvor det fjorgamle Løv neddæmper Trinene til det lydløse, medens en Orkan, der stormer ud af Himmelens Porte, højt oppe over Trærernes Kroner — akkompagneret af de blaasorte Rovfugles hæse Diskant — af vort Øre opfattes som en uforfalsket Natursymfoni.

Det Spørgsmaal, der kan melde sig hos den, der grubler over Sammenhængen mellem den indre og den ydre Verden, er, om vi i det hele taget i vor Levetid har en Opgave, ud over den at gøre Nyte ved at være beskæftiget med et udadrettet Arbejde. Medens der arbejdes maa Opmærksomheden nødvendigvis være koncentreret omkring den objektive Genstand. Saaledes er nu engang den teologiske Lov, der gælder for Tingenes Øje med og Verdensindretningens Hensigtsmæssighed. Men de Værdier, der frembringes ved Hjælp af den legemlige Bevægelse og den fysiske Energi i det hele taget, er udelukkende timelige. Dette Sammenspil af Musklér, Sener og Nerver, giver Psyken dens Karakter, men Aandslivet beriges ikke derved. Men nu er det jo saaledes, at det er den ydre Verden med dens Aktivitet, der er vort arbejdende Værksted. Der skabes ingen materielle Værdier ved legemlig Uvirksomhed, fordi at Materien er en Substans, som er en ikke uvæsentlig Del af vor Konstitution. Vi er jo først og fremmest Mennesker paa Grund af vor synlige Organisme, der omstutter et Indhold som ikke direkte kan iagttaages.

At faa Videnskab og Kristendom til at indgaa en Forening kan være en vanskelig Sag. Det er os jo godt nok bekendt, at nogle dybsindige Filosoffer siger at en ærlig Forsker maa komme til det Resultat at Videnskaben beviser Kristendommens Sandhed. Men begge de nævnte Discipliner savner et fast Holdepunkt — og det baade i den transcedentale og i den realistiske Verden. Komunisternes

Syn paa det religiøse Problem fremgaar af et Tankeeksperiment, der har fundet fast Form i «Land og Folk», den 19. Januar d. Aa.: «Hvorledes Forholdene skal være i de høje Himmelsale, blander Komunisterne sig ikke i. Om man der skal have romersk-katolsk-kapitalistisk-gaullistisk Oligarki

eller græsk-presbyteriansk-socialdemokratisk Enevælde, kere vi os ikke om. Men som den Kirkens Mand, Herr. Sørensen, rigtigt siger det, vil man her paa Jorden overalt møde Kommunisterne — optaget af at skabe Samfund, hvor alle kan have det godt — alle! — Det er dejligt at være Socialdemokrat, udbrød fhv. Statsminister Viggo Kampmann engang, hvor han var i særlig godt Lune. Aah ja, der smager jo alltid af Fugl, som Kællingen sagde, men det er nu alligevel bedre at være Kommunist . . . Hvis man altsaa hører til dem, der foreträkker de rene Varer.

Vor store Aandshøvding N. F. S. Grundtvig, havde videreført den tyske Tænker, Johann Gottfried Herders Tanker i Danmark. Men han tog selvfølgelig Afstand fra dennes Forsøg paa at gennemføre Betragtningen af Mennesket som et rent Naturvæsen i Analogi med Dyret. Hans Filosofi over den organiske Sammenhæng i Tilværelsen er i vor Tid paany blevet aktuel gennem Johannes W. Jensens populærfilosofiske Værker: «Aandens Stadier» og «Æstetik og Udvikling». Adam Gottlob Oehlenschläger dannede litterær Skole i det 18. Aarhundrede, medens Dyrægesønnen fra Himmerland er bleven Forbilledet for Litteraterne i det 20. Aarhundrede. Er mon ikke disse to Stjerner paa vort Aandsfirmament begge præget af vort kolde, klamme Klima og vor geografiske Beliggenhed?

Den franske Forfatter og Politiker, Charles Maurras, der for sin protyske Holdning under Krigen i 1945 idømtes livsvarigt Fængsel, og udstodtes af Akademiet, kalder som den Franskmand, han er, Protestantisme, Kriticisme, den udogmatiske Tænkning og Demokrati, for tautes ces barbaris, Tautologi, d. e. Gentagelse af den samme Tanke i en anden Form.

Niels Nielsen.

Arkitekt
HUSTAD
Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Bergen

Litt av hvert fra fjern og nær

U - HJELPEN.

Det tyske ukeblad KRISTALL forteller at den diplomatiske representasjon fra et utviklingsland har gitt et nytt bevis på hvor vel penge til den såkalte utviklingshjelp blir brukt. Hele staben ved denne «ambassade» reiste på «firmautflukt» til en bordell i Düsseldorf og sendte regningen for fornøyelsen — den var på DM 8 000, — til det vesttyske utenriksdepartement! Sendemannen fra et lignende utviklingsland forsøkte å få utenriksdepartementet i Bonn til å overføre hele utviklingshjelpen til sin privatkontor. Nok en sendemann fra utviklingsland reiste med Luftfahnsa tur og retur fra Bonn til hjemlandet. Regningen som lød på DM 10 000, — ble ikke betalt. Da det tyske utenriksdepartementet så ble sjaltet inn og diskret minnet om den ubetalte regning, svarte hans utviklingsekspert: De bør ikke glemme at Lufthansa for tiden forhandler om landingsrettigheter i mitt land med min regjering. Det ville da være synd om De skulle komme i skade for å ødelegge håpet om et gunstig resultat, ikke sant? Og tyskerne betaler, på samme måte som vi gjør det i adskillig mindre målestokk heldigvis. Det er ikke hyggelig å få utviklingslandene på halsen — bland annet har de jo flertall i FN.

«BARE OPPSPINN».

Titlen er ikke vår. Det er selveste regjeringsorganet som skriver at Knut Haukelid forsikrer at «The Heroes of Telemark» er bare oppspinn og «skal være oppspinn». På bakgrunn av dette er det da enda mere uforklarlig at myndighetene, presse, fjernsyn og kringkasting driver en hysterisk og heseblesende reklame for dette britiske oppspinnen

FORLOVELSESRING

SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeide ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postopkraft portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen
Skotteksgaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

med Knut Haukelid som sakkyndig rådgiver. Og enda mere forbausende er det at statsbanene låner ut lokomotiver til oppspinnet og at Norsk Hydro — som ved siden av sivilistene som ble drept jo unektelig var de skadelidende ved den oppspunne heltedåden — medvirker aktivt. Ellers sier jo Haukelid meget fornuftig til «Telemark Arbeiderblad» at «tida er inne til å bringe denne historien ned på jorda igjen». Vi synes faktisk at tiden må være inne til å få det hele prøvet for en krigsforbryterrett. For det later jo til å være en alminnelig mening både bland stortingsmenn og andre at krigsforbrytelser ikke skal forstådes. Eller kanskje det bare gjelder tyskere?

ENGLENDERE TIL SØRAFRIKA.

Den sør-afrikanske ambassade i London meddeler at mere enn 12 600 englendere utvandret til Sør-Afrika i 1964. (African Express).

FN's FREDSINNSATS.

Det er som kjent en del land, blant dem Frankrike og Sovjet, som ikke vil betale for FN's merkelige fredsaksjoner i Kongo og andre steder. Hele FN holder på å bryte sammen av den grunn, og større skade vil det visselig ikke være skjedd om det går den vei. Når det gjelder Sovjets holdning, så kan det ha sin interesse å nevne at «Ivestia» bragte et bilde av en mavedanserinne på en nattklubb med en stor forsamlings av FN-fredskjempere som lystne tilskuere i full krigspuss. Det het i teksten: «Man forsøker å tvinge sovjetfolket til å betale for kolonistiske eventyr (!) med sine møysommelig opptjente pengar. Om dagen oppfyller FN-soldatene jobben som undertrykkere av folkenes frihet, om natten fører de et vilt og utsvevende liv. Og det skal

vi betale for? Nei, og etter nei, mine herrer! *

VÅPENLEVERANSENE TIL ISRAEL.

Et av verdens mest krigske land er som kjent Israel. Det er stadig uroligheter ved grensen og det er jo heller ikke så mange årene siden det gikk til regelrett angrep på Egypt sammen med Frankrike og Storbritannia. Nu har som kjent Nasser truet med å avbryte den diplomatiske forbindelse med Vest-Tyskland hvis det fortsetter sine våpenleveranser til det krigerske Israel. Om bakgrunnen for dette leser vi i DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG: «Efter hva Bonn-korrespondenten til det amerikanske kringkastingselskap Columbia Broadcasting System oppgir vil Bundesrepublikken leve væpen til en verdi av 320 millioner DM (ca 600 millioner kroner) til Israel. CBS-korrespondent Daniel Schoor erklærte i en kringkastingsending i New York at til våpnene hørte undervannsbåter, luftvernskyts, helikoptere og stridsvogner av den amerikanske type M-48. Disse Patton-stridsvognene var innkjøpt av Bundesrepublikken i USA for kontant betaling. For levering av dem til Israel kreves det derfor ingen re-eksportlisens. «Hele programmet», berettet korrespondenten videre, «er blitt finansiert av Vest-Tyskland. Men seks andre europeiske land er delaktige i salgs- og skibingsarrangementene». Skal vi vedde en krone på at vår og Israels venn Gerhardsen (med Conrad Nordahl) hører til de «delaktige»?

Ellers meldes det efter at dette var skrevet at Erhard har bøyet undav og oppgitt resten av våpenhjelten.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgiornr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land